

— გამოიყვანეთ მეორეო, — თქვეს ხელმძღვანელებმა.
 იმასაც გაუტყდა ღერძი.
 — გამოიყვანეთ მესამეო.
 იმასაც გაუტყდა.
 — აღარ გამოიყვანოთო. — თქვეს ხელმძღვანელებმა.

ადამიანმა თავისი ტექნიკური შემადგენლობები პირველად მაშინ გამოიყვანა, როდესაც ქვის ნაჯახი გამოიგონა, ხოლო შემდეგ შვილდისარი. ამის შემდეგ საქმე შედარებით იოლად წავიდა. მალე გამოგონებული იქნა მატარებელი და, თქვენ წარმოიდგინეთ, ტუ 104-იც. ბოლოს ადამიანი დაფიქრდა და დაუსვა კითხვა თავის თავს:
 — რატომ უნდა იკრიფებოდეს ოჩამჩირის რაიონში გერანი და ჩაი ხელით?

მოგეხსენებათ, ტექნიკა რა ჩქარა ვითარდება და ჩვენმა სახელოვნებამ შეცნიერებმა ეს კითხვა კითხვად არ დატოვეს და რეაქტიულ ძრავათა პარალელურად შექმნეს ჩაისა და გერანის საკრეფი ავრევატები. სასწრაფოდ დაეგალა თბილისის 26 კომისრის სახ. სასოფლო-სამეურნეო იარაღების დამამზადებელ ქარხანას გამოეშვა ხსენებული მანქანები. მაგრამ მოგეხსენებათ, ქარხანას აქვს გეგმა, გეგმის გადაჭარბებას თან ახლავს პრემია. პრემია რა არის, ეს ყველამ კარგად ვიცით, მაგრამ ოჩამჩირის რაიონის სარემონტო-ტექნიკურმა სადგურმა ახლაც არ იცის რატომ ჰქვია მანქანას გერანსაკრეფი, როდესაც იგი არც გერანსა და არც ბაზელიკს არ იღებს. ყველაზე უფრო ოჩამჩირელებს მანც

ის უკვირთ, რომ თუ იმის დემონსტრირება უნდოდათ, როგორ არ კრეფს მანქანა გერანს, რა საჭირო იყო 18 ასეთი მანქანის ყიდვა, როდესაც პირველივე მანქანამ მშვენიერად დაამტკიცა თავისი «საუკეთესო» თვისებები სოფელ ტამიშის ეთერზეთოვანი ქარხანა-საბჭოთა მეურნეობის ტერიტორიაზე.
 ახლა ჩაის საკრეფი მანქანების მოსვლას რა სიხარულით ელოდნენ გალის რაიონის აჩიგვარის, სიღისა და ოჩამჩირის რაიონის მოქვის საბჭოთა მეურნეობებში! მიიღეს კიდევაც, გაიყვანეს პლანტაციებში, მაგრამ გამოყვანა აღარ გინდათ? გაჯიუტდა მანქანა, აღარც ჩაი მოკრიფა და აღარც პლანტაციიდან გავიდა.
 — რაშია საქმე? — იკითხა ხალხმა.
 — წინა ღერძი გაუტყდაო, — თქვა აგრონომმა.

— ეს რა დამპალი ლითონისაგან დაუმზადებიათ ასეთი შესანიშნავი მანქანაო, — ეს უკვე რატომღაც გულში თქვეს და დადუმდნენ. მერე დაყარეს მანქანები მინდორში და გერანისა და ჩაის კრეფას ძველებური მეთოდით შეუდგნენ.
 — ეს ასი ათასები რაში გადაყვართო? — იკითხა ვიღაცამ.
 პასუხი არავის გაუცია, რადგან არავინ იცოდა. სამაგიეროდ 26 კომისრის სახელობის სასოფლო-სამეურნეო იარაღების დამამზადებელმა ქარხანამ იცის, ამ საბჭოთა მეურნეობებს რომ ფული არ გადაეყარათ, მაშინ მას მოუწევდა თავისი გამოშვებული უხარისხო მანქანების გადაყრა. ამას მოყვებოდა გეგმის შეუსრულებლობა და უპრემიოდ ჯდომა, ყოველივე ამას კი — მილიონობით ზარალი. მაგრამ ააშენოს ღმერთმა ჩაისა და გერანის საბჭოთა მეურნეობები. ეს ტექნიკა მიაქვთ და მიაქვთ, რამე თუ ტექნიკა სწყვეტს ყველაფერს. ეს კარგად იცის ქარხანამ და სწორედ ამიტომ არ წყვეტს მსგავსი მანქანების გამოშვებას.

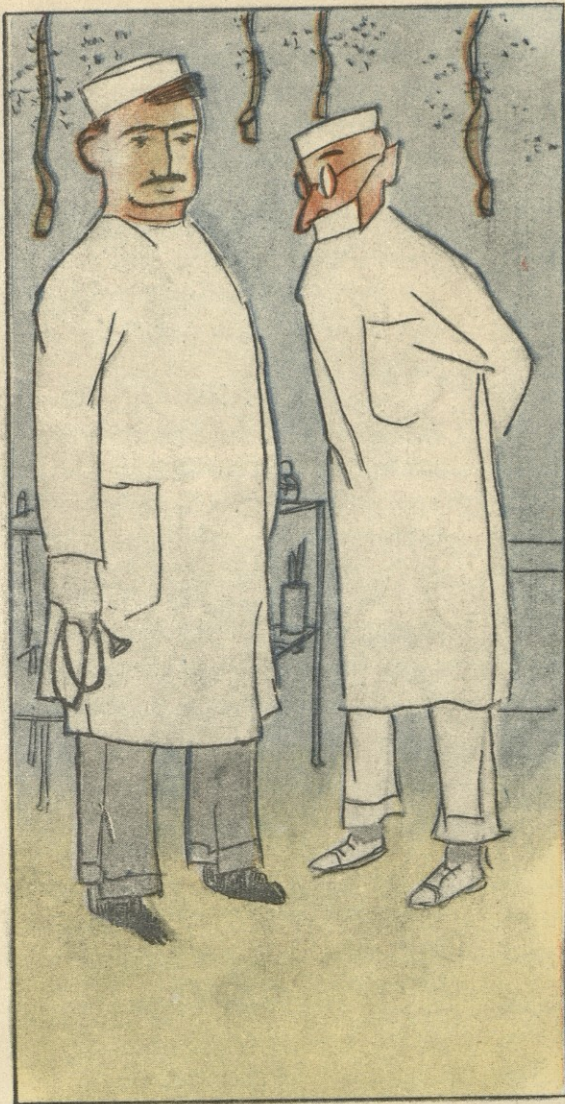
კ. უბილაძე

ნახ. ზ. ლეჟავასი

ბათუმის № 4 ფეხსაცმლის ფაბრიკა უხარისხო პროდუქციას უშვებს, რის გამოც მომხმარებელი მას არ ყიდულობს.

— ტყავი უნდა გააძრონ ჩვენი ფაბრიკის ხელმძღვანელებს; მშვენიერი ტყავი გააფუჭეს და ისეთი მახინჯები გამოგვიშვეს, რომ ხალხი ჩვენს დანახვაზე გარბის.

ნახ. ნ. მალაზონიასი

— რა ჯანმრთელი კაცია ჩვენი ჯანმრთელობის განყოფილების გამგე, აგერ ხამი წელია რაიონში მუშაობს და ერთხელაც არ მოსულა ხაავადმყოფოში.

ერთხელ ვიყავი ყვარულში

ბუნებით დაუდგრომელი ვარ. რა არ მინახავს და სად არ ამოიყვია თავი, თუმცა სხვათა და სხვათა მიზეზთა გამო ყვარულში დიდი ხანია არა ვყოფილვარ, მაგრამ ერთ მშვენიერ დღეს მასაც ვეწვიე.

მუსიკალური დაბა გამოდგა... შევედი თუ არა, მარანში სიარულით ქოშებდაცვეთილი მასპინძელივით შემომეგება ნაცნობი სიმღერა «ერთხელ ვიყავი ყვარულში, სადაც შობილა ილია»—(დიდ ილიასთან ბოდიში მყინვარივით მალალი ოცნებებით დახუნძლულ მგოსანს ვინ შეჰკადრებდა ასეთ წვრილმანებზე საუბარს, მაგრამ სხვა რა გზაა...).

ილიას ზვიადი ბუნება უყვარდა, კული-გორა და ყვარლის მთები, ამიტომაც უპირველესად ს. მ. კიროვის სახელობის ბაღს ვეწვიე, მაგრამ ბაღში მიყრილ-მოყრილი ქვებისა და აგურების გროვას ფეხი წამოგეპარი და ზღართან მივადინე.

— რას შვრები, ძმაო, რას ეკვლევიინები?—წამომაცუნა ვილაცა მადლიანმა,—აქ უცხო კი არა, აქაურებს ძლივს გაგვიკვლევივა გზა. რაღა ახლა ჩამოდი, როცა ბაღს პატრონი არა ჰყავს?

— თუ ძმა ხარ, ცოტა ხანი სკამზე დამაწვინე.

— რას ამბობ, ძმაო, ზაფხულში აქ სკამს ვინ გააჩერებს, ექსკურსიაზე დააქვთ.

— აუზამდე მაინც მიმიყვანე.

— აუზში წყალი არაა, ნავითაა საცხე.

რა მექნა, სასტუმროსკენ წავალსლასდი.

კარების შეღება დავაპირე, მაგრამ სასტუმროს კაცთმოყვარე დირექტორმა შემაჩერა:

— ფრთხილად! ბათქაში არ დაგვეც.

შეშინებულმა თვალი შევაველე კედლებს და ზედ ისეთი ნაბრალე ბი დავინახე, რომ უკუვდექ და ხალხის დინებას გავეყე.

— კიტრი!.. მწვანელი!.. კიტრი!..

— პამიდორი!

— წიწკა!..—ისმოდა ღრიალი ქუჩაში კინოს წინ. კინოსურათები მეც საკმაოდ მინახავს და ამჯერად ყველა მოვიგონე, მაგრამ ამოდ, მსგავსი შეძახილები არსად გამეგონა.

— სადა ვარ?—ალმომხდა უნებურად.

— აქა ხარ, შვილო, აქა, ბაზარში. წიწკატი არ გინდა?

— ქუჩაში ბაზარი?

— აბა, ჩვენი ყოფილი ბაზარი უკვე გაივსო ნავით და რა გვექნა, ნავებში ხომ არ ვისხდებოდით. დემრთმა უშველოს ჩვენს უფროსებს, ბაზარი დაგვიკეტეს და ქუჩაში უბილეთოდ ვვაჭრობთ. ბაზრის მოლარეს თვალმც დაუდგეს, აქ ბილეთს სადღა გაყიდის!

გავაზური პამიდორისა და შილდური კიტრების დანახვამ ჭამის სურვილი აღმიძრა. დანაგვიანებულ ქუჩას გავეყევი და პირდაპირ ყვარლის სასადილო № 1-ის სამზარეულოში ამოვეყვი თავი.

მზარეულმა სოსო არუთინოვმა მარიფათი გამოიჩინა, სახელდახელოდ შავბოჭოებიანი ფქვილით ამოვსებულ ვარცლში ჩაჰყო ხელი და სახინკლე ცომის მოსაზულად მოემზადა.

— ჩემი თავი შენ გენაცვალოს, ნიანგო, ჩვენი დირექტორის, პატივცემული ამბროსი ჯოხაძის მზემ, ისეთი ხინკალი გაჭამო, რომ შენი მოწონებული...

— ხინკალი არ მინდა, ხაშლამა არ გექნება?

— ხაშლამაზე უკაცრავად ვარ. უფაქტურო ორი კილო ბაღრიჯისაგან კი აბა რა კერძი გაკეთდება? ისე, ჭამა თუ გინდა, რაკი შემოსულხარ, აქვე ჭამე, თორემ დარბაზში ჩვენი მიმტანი ტონია კავთელაძე ორმანეთიან კერძში რვა მანეთს ახდევინებს... თუმცა, რა ჩემი საქმეა... დემრთმა ხელი მოუშაროს.

სასადილოში ვილაცამ ხრინწიანი ხმით შემოსძახა:

«ახალსოფლელი ბიჭი ვარ,
კოლმეურნე მეო,
ერთი გოგო შამიყვარდა,
მისი ჭირიმეო».

ბუნებით ცნობისმოყვარეს ახალსოფლის ნახვა მომინდა. მინდოდა მანქანა დამეჭირავებინა, მაგრამ თითქო ადრე შეეკრათ პირი, ყველა მძლოლი ამას იძახდა:

— რას ამბობ, ხომ არ გაგაქვდი, დასამტვრევი მანქანა სადა მაქვს, იქ წამსვლელმა ექიმი უნდა გაიყოლიოს თანაო.

ფეხით გავსწვიე.

მტვერი მახრჩობდა, გზაზე ორმოვებში ვვარდებოდი, რის ვაი-ვაგლახით ერთ გადასახვევს მივადწვიე და ჩემდა უნებურად სოფელ ოქტომბრის სამკურნალო აბანოს მივადექი.

რა დიდებული სამკურნალო წყალი ჰქონია ყვარულს, ცხოვებულ დარეჯანს ამ წყალში რომ ებანავა, იქნება ძეც შესძენოდა და ნეტარსენებულ ლუარსაბს საფლაგში უმემკვიდროდ გადაშენების უკურნებელი ჯავრი არ ჩაჰყოლოდა.

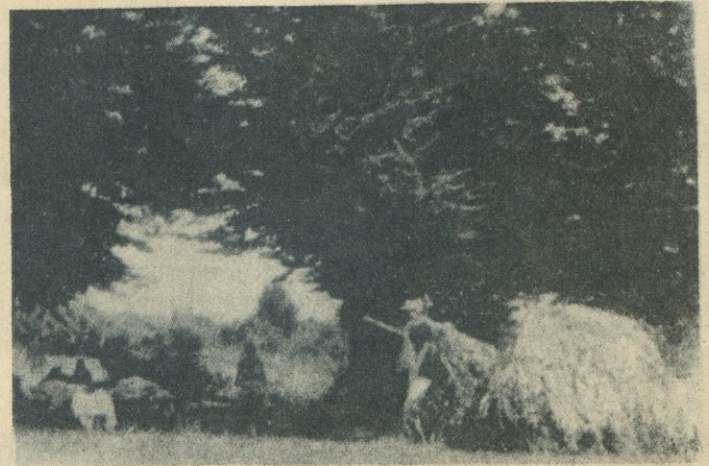
თურმე ოცი წელია, რაც ყვარლის ჯანმრთელობის მესვეურებს ამ წყლის სახით ფულადი შემოსავლის წყარო გასჩენიათ, მაგრამ, რაკი ფულს მაინც იხდიან, სამკურნალოს კეთილმოწყობა საჭიროდ არ ჩაუთვლიათ, არც ბინები აუშენებიათ... ან რა საჭიროა, ავადმყოფები ხომ გვიმრისა და ჩალის კარვებშიც ჯანსაღებივით გრძნობენ თავს!

ამ ველშიც ახრიალდა პატეფონი:

«ლამაზი არის ყვარელი,
მთელი კახეთის თვალა...»

მართლაც ლამაზი ყოფილა ყვარელი, მაგრამ...

ამჯერად შენით მოხიბლული ნიანგი

კმისათვის

დიდხანს არსებობდა აზრი იმის შესახებ, რომ სწავლა არ არის გასაყოფელი და მას ვერ გაცილებს ვერავინო, მაგრამ ეს დღემდე უცვლელი და ქეშარიტებად ქცეული დიდი გურამიშვილის დებულება თავდაყირა დააყენა ჩალაქ რუსთავის პურკომბინატის დირექტორმა მურმან გრიგოლის-ძე მელიქიძემ. ამ აღმოჩენის იღლა ჩაესახა თუ არა თავში, მურმანმა დაუძახა თავის ძმას მუხრანს და ჰკითხა:

- ბიჭო, გურამიშვილის ლექსი სწავლის შესახებ წაიკითხავს?
- წამიკითხავს კი არა, მისწავლია.

— მერე სწორად მიგაჩნია, რომ წერს ... მას ცეცხლების ვერავინ, არ არის გასაყოფელიო?

მუხრანი დიდი აღმოჩენის მოლოდინში გაინაბა.

— ტყუილია მაგი!—განაგრძო მურმანმა,—სწავლა კი არა, ოჯახები იყოფიან. მიყურე ახლა შენ, მე რა გააკეთო!

და დაჯდა იგი წერად განცხადებისა:

ლენინგრადის სამაცივრო მრეწველობის ტექნოლოგიური ინსტიტუტის დირექტორს—მოქალაქე მურმან გრიგოლის-ძე მელიქიძის

განცხადება.

წერა და წერა მურმანმა განცხადებაში, თქვენს ინსტიტუტში სწავლა მინდაო, მაცივრებით გატაცებული ვიყავი ბავშვობიდანო, ნება მომეცით თქვენ ფილიალში—თბილისის ვ. ი. ლენინის სახელობის პოლიტექნიკურ ინსტიტუტში გამოცდები ჩავაბაროო.

ეს რომ მუხრანმა წაიკითხა, გადატრიალდა და ბევრი იცინა.

— მერე და შენ რისი ჩამზარებელი ხარ!

— შენ გახვალ ჩემს მაგივრად, შენ ჩააბარებ და მერე ენახოთ, შეიძლება სულაც შენ ისწავლო ჩემს მაგივრად! მერე იძახოს გურამიშვილმა, არ არის სწავლა გასაყოფელიო.—შეუტია ძმამ.

— მერე და, რომ გაიკონ?

— რას გაიგებენ, ბიჭო, აბაზიანებივით ვგავართ ერთმანეთს.

თქვენ წარმოიდგინეთ, მურმანი და მუხრანი მართლაც აბაზიანებივით გაედნენ ერთმანეთს, მაგრამ ერთი რამ გამოირჩათ მხედველობიდან, კერძოდ ის, რომ სხვადასხვა წელს იყვნენ მოჭრილი.

აღბათ ამის გამო მოხდა, რომ 5 აგვისტოს გამოძიებულმა გ. გიორგაძემ ამხანაგი მუხრანი მოწიწებით გამოიყვანა ქიმიის საგამოცდო ოთახიდან და გულთბილი საუბარი ჩაუტარა.

— პატივცემულო მუხრან, თქვენ მურმანი ხართ?

— არა, მე რუსთავის პურკომბინატის მუშა ვარ.

— და თქვენი დირექტორის მაგივრად აბარებთ მისალბ გამოცდას?

— დიახ, მაგრამ ეს ჩემმა დირექტორმა არ იცის და ძალიან ვთხოვთ არ უთხრათ, თორემ მომხსნის სამუშაოდან.

— როგორ გეკადრებათ, მაგის თქმას როგორ გავუბედავთ! ერთი ის გვითხარით, ნამდვილად ვინ ბრძანდებით!

აქ კი იკადრა მუხრანმა:

— ნამდვილად ძმა ვარ მისი. რადგან გამოცდაზე ვერ გადიოდა, საბუთების გამოსატანად გამომგზავნა.

— კი მაგრამ, საბუთები რომ ლენინგრადშია?

— მართლა?!—გაუკვირდა მუხრანს.

— კარგი, მერე?

— მერე გული ამჩიუყდა, ვიფიქრე ცოდვა არ არის ჩემი ძმა-მეთქი: მოდი ავიღებ საგამოცდო ბილეთს, გავალ მის მაგივრად გამოცდაზე, ჩავაბარებ, მოვეწყობი, დავამთავრებ და 5 წლის შემდეგ, ისე რომ არ იცოდეს, დიპლომს მიუტან და გავაჩარებ, აბა რისი ძმა ვარ-მეთქი!

— ყოჩაღ!

ჯერი მურმანზეც მიდგა.

— ამხანაგო მურმან, თქვენ მართლა არაფერი არ იცოდით?

— რას ბრძანებთ, მე საბუთების გამოსატანად ვავგზავნე.

— კი მაგრამ, საგამოცდო ფურცელი № 5135, ჯგუფი 122, ქვეჯგუფი 120, საგამოცდო ცხრილი, თქვენი პასპორტი და ქიმიის სახელმძღვანელო საიდან გაჩნდა თქვენი ძმის ხელში.

— მართლა?!—გაუკვირდა ახლა მურმანს.

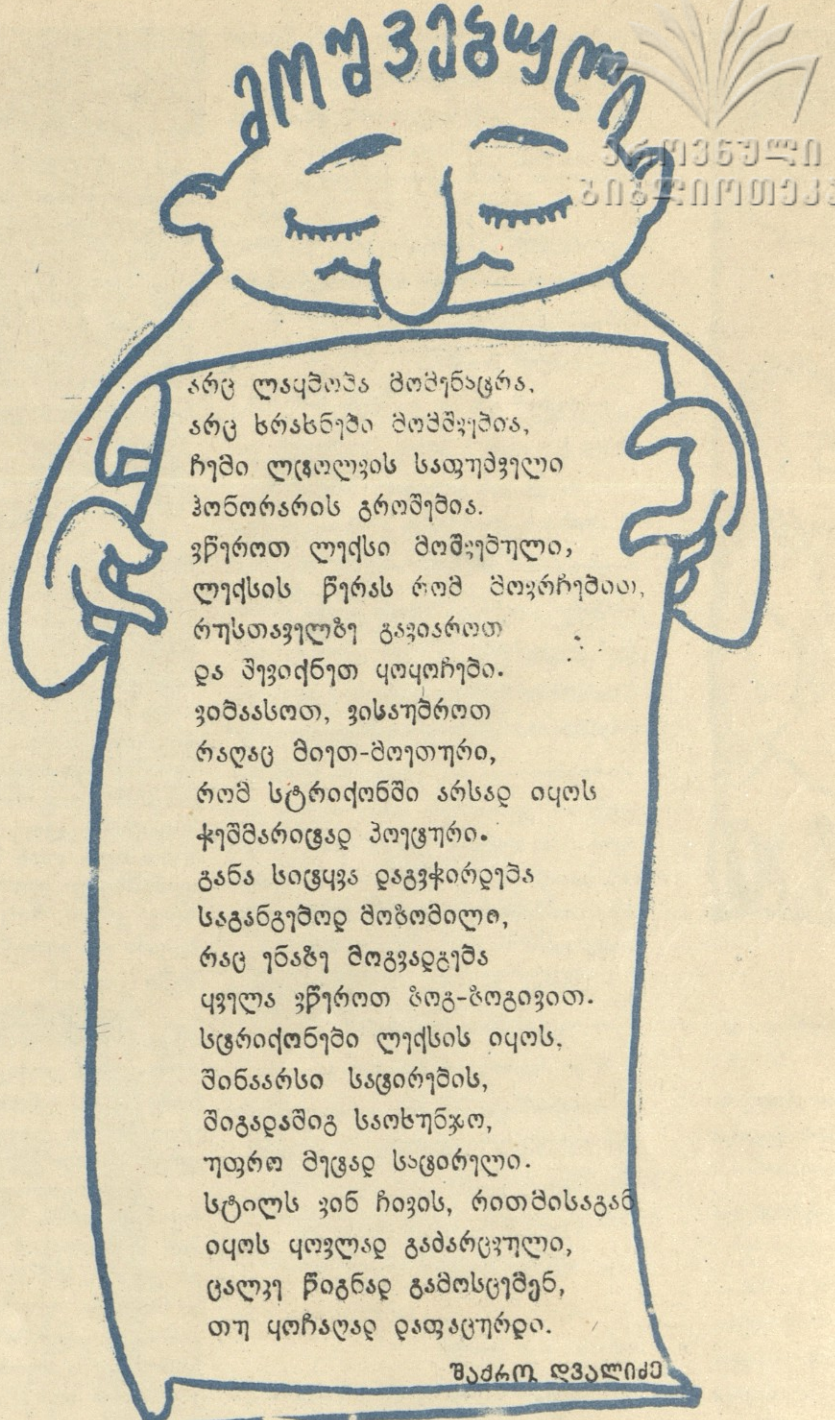
— თქვენ თვითონ რატომ არ წადით საბუთების გამოსატანად?

— მე რემონტი მაქვს ქარხანაში და არ შეცალა.

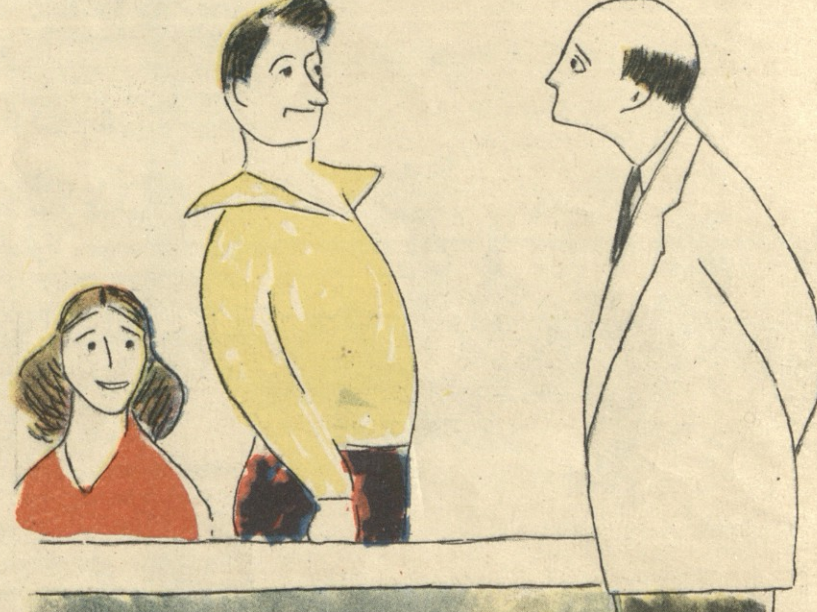
ეს კიდევ ერთი ახალი მიღწევაა. თუ ვინმეს არ სცალია, კეთილ ინებოს და ნათესავი გაუშვას გამოცდაზე. გარდა ამისა, ზემოაღნიშნულიდან შეიძლება სწავლის შესანიშნავი მეთოდი გამოიშვადეს ყველა ოჯახში, გამოყოფილ უნდა იქნას ერთი წევრი, რომელიც მთელი ოჯახის ნაცვლად ისწავლის. მაშინ არც ამდენი უმაღლესები დაგვიკირდება და არც საგამოცდო კომისიები.

ასეთია მოკლედ რუსთავის პურკომბინატის დირექტორის, პარტიის წევრის მურმან გრიგოლის-ძის და მისი ძმის, ახალციხის რაიონის სოფელ ურაველის შეიღწლიანი სკოლის დირექტორის მუხრან გრიგოლის-ძის მეცნიერული დამსახურება, მაგრამ ვინ უფასებს.

ნიანგი

ნახ. ზ. წერეთლისა

— რა მოგივიდა, მძინარაძე, წელს ხელ ორზე რომ მპასუხობ? — შარშან რომ კარვად ვსწავლობდი, იმისი რა მადლობელი ხარ, მასწავლებელი!

ნიანგი

ამხანაგო ნიანგო!

სახლის შენება საძირკვიდან იწყება, რღვევა კი სახურავიდან. შემდეგ, ჩამოსხნი კარ-ფანჯარას და სახლი თითქმის დარღვეულია. ამას იმიტომ მოგახსენებ, ნიანგო, რომ სახლის მშენებლობა მეც საძირკვის ამოშენებით დაიწყო, მერე კედლებიც ამოვიყვანე, გადავხურე, კარ-ფანჯარა დავამაზადე და... აქ დაიწყო ის, რისი მოყოლაც მინდა. გავიდა ერთი თვე, მეორე, მესამე, ჩემს სახლში ქარი ისე გადი-გამოდის, როგორც ქამთა სიავისაგან ალაყაფჩამოსხნილ და სარკმელჩამოშლილ ნაპალატარში. რაშია საქმეო, მკითხავ, ძვირფასო ნიანგო! საქმე იმაშია, რომ მთელ საქართველოში კარ-ფანჯრის ასაბმელი, ჩვენში რომ «ბეტლი» ჰქვია, ვერსად ვიშოვე. საქართველოს რკინეულობის მაღაზიები რომ ათასჯერ შემოვიარე და ვერ ვნახე, საზღვარს გადაველ. აზერბაიჯანში ვიყავი, ბელაქანსა და ზაქათალას მივადექ, მაინც არ იქნა და კარ-ფანჯრის ასაბმელი ვერსად ვიშოვე.

მართალია, ჩემო ნიანგო, ისე როგორც ყველა ქართველი, მეც სტუმართმოყვარე კაცი ვარ და ჩემი კარი სტუმრისათვის მუდამ ღიაა, მაგრამ როცა სტუმარი არა მყავს, მაშინ რომ კარი და ფანჯარა ცოტა ხნით მივხურო, ამით აბა რა დაშავდება. პოდა, ვარ ახლა შუაგზაზე გაკეცებული, არ ვიცი რა მოვუხერხო სახლს, დაველოდო, როდის გამოჩნდება საქართველოს რკინეულობის მაღაზიებში კარ-ფანჯრის ასაკიდი და დავამთავრო მშენებლობა, თუ დავიწყო სახლის რღვევა? შენ როგორც მირჩევ, ისე მოვიქცევი, ჩემო ნიანგო!

ლაგოდების რაიონის სოფ. განათლების მცხოვრები —

გიორგი შუბითიძე

კვირუასო ნიანგო!

საქმე იმაშია, რომ ამას წინათ, ბოვრეთის ქუჩაზე ჩამოიარეს ვიღაც უცნობებმა და № 4 სახლის წინ გაჩერდნენ. მერე ერთმა მათგანმა თითოთ ანიშნა სწორედ იმ სამ კორპუსზე, რომელშიც ჩემს გარდა კიდევ 300 კაცი ცხოვრობს და უტიფრად განაცხადა:

— ასეთი წყალწალღებული კორპუსები ჯერ არსად შემხვედრიაო.

მსგავსი ცილისწამება მე ჯერ არ მსმენია და აღშოთებული მოგმართავ შენ, ძვირფასო ნიანგო, როგორ შეიძლება ამ კორპუსებს ეწოდოს წყალწალღებული, როდესაც წლების მანძილზე წყალს ისე იშვიათად ვნახულობთ, რომ ისიც გვიკვირს, რატომ არის ამ შენობებში გაყვანილი მილები. მართალია ამ მილებში ხანდახან მოჟონავს წყალი და ამას ვერც დაფიციავ, მაგრამ რა უფლება აქვს ვიღაც გამვლელს, ამის გამო გაიშვიროს ხელი და ჩვენს კორპუსებს წყალწალღებული უწოდოს? მთელი მცხოვრებლების სახელით ენერგიულ პროტესტს ვაცხადებ და გთხოვ ან სასტიკად დასაჯო ცილისმწამებელი, ან აუხსნა, რას ნიშნავს «წყალწალღული», ვიდრე ამის შესახებ თბილისის წყალთა სამმართველოს ვაცნობებდე.

მ. ჰანტუჩია

რედაქტორი—ნიკო შველიძე.

სარედაქციო კოლეჯია: აკ. ბელიაშვილი, ნ. ღუმბაძე, ბ. კლდიაშვილი, ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, ო. ჭელიძე.

საქ. კვ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ეჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нiangи“.

რედაქციის მისამართი: რუსთაველის გამზ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის—3-76-69, ხაერთო განყოფილების—3-10-49

გამომც. № 17. ხელმოწ. დასაბ. 22/VIII-1959 წ. ქალ. ზომა 70×108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. 14.

ავტორებს ხელნაწერები არ უბრუნდებათ. შეჯ. № 1041. ზე 03722. ტირ. 40.000.

ქართული
ბიბლიოთეკა

საქართველო მეცნიერები

კბილი—ენაზე დასაქერი საშუალება.

შუბლი—სირცხვილ-ნამუსის საზომი.

ტვინი — ჭკუასთან ახლოა, ვისაც ჭკუა აქვს.

ენა—ძვალი რომ არა აქვს, ის არი.

ლოყა—ხელწამოსაკრავი ადგილია, საპარიკმახეროებში შემოსავლიან ადგილს ეძახიან.

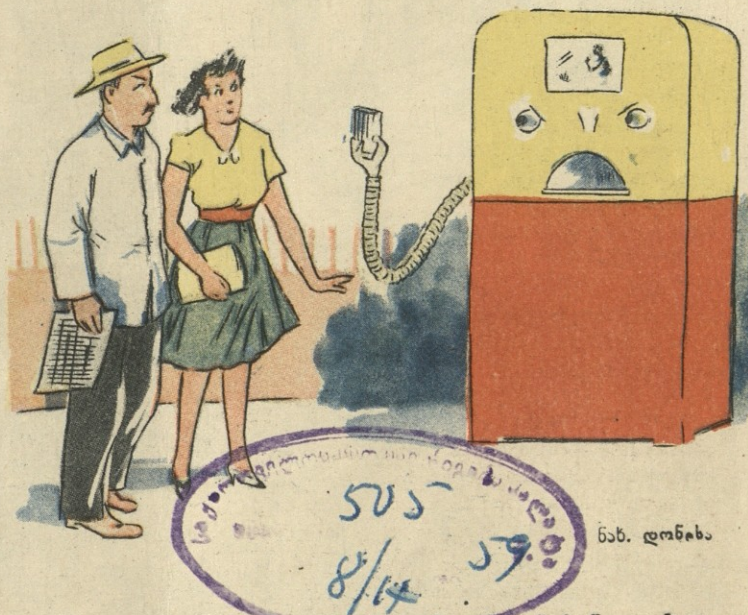
კუჭი—არტელის თავმჯდომარესთან ნახე.

თითი—წონის ერთეულია ვიწრო გაგებით, სავაქრო დარგში ფართოდ იყენებენ.

გული—სისხლის მიმოქცევის ფუნქციას ასრულებს. საბინაო სამმართველოს ფუნქციაში არ შედის.

შეადგინეს: გრ. ჩიძვილაძემ და ს. აბაიშვილმა

თბილისის ქუჩებში დადგმული ხილულის წყლების გასაყიდი ავტომატები ხშირად შეუკეთებელია და არ მუშაობს.

ნახ. დონასა
— ხალხნო, ვინა ხარო მადლიანი, ერთი ჭიქა წყალი მეც დამალევინეთ ამ პაპანაქება სიცხეში!

ცნობას ამერიკის შეერთებულ შტატებში ნ. ს. ხრუშჩოვისა და საბჭოთა კავშირში დ. ეიზენჰაუერის მომავალი ვიზიტის შესახებ სინარულით შეხვდა მთელი მსოფლიოს კეთილი ნების ადამიანები, ხალხი დიდი შესწოლება გამოიწვია ცივი ომის მომხრეთა შორის.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ნახ. ზ. ლეჟავასი

ცივი ომის სარეცელთან

— ექიმო, გვიშველე რაზე, ავადმყოფს სიცხემ მოუ-
მატა და ხელიდან გვეცლება!